

Voćanski list

Prosinac 2020.

**ZAMJENIK NAČELNIKA
JOSIP LAZAR I PRVA OSOBA
STOŽERA CIVILNE ZAŠTITE:**

**„Našu Općinu čine
razumni ljudi i
zajedno se borimo
protiv pandemije
COVID 19“**

18. i 19. str.

Petra Brlečić

**Iz voćanske
zime pod
sunce Brazila**

22. - 24. str.

Josip Gregur

**Najpoznatiji
Voćanac u
svijetu**

2. - 5. str.

Kruno Jurgec

**Otvoreno i
direktno**

9. - 16. str.

„Moj dolazak na Voću je kao kad biljku, koja je preko zime bila u zatvorenom iznesete na friški zrak“

- “Domovino, ti si kao zdravlje”, kaže pjesnik. Tako i ja, iako već dugo u Njemačkoj, i dalje živim i osjećam intenzivno sa svojom domovinom, i hrvatskom i voćanskom.

Prof. dr. Josip Gregur jedan je od najpoznatijih Voćanaca. Salezijanac, profesor liturgije na sveučilištu u Augsburgu, većinu svog odraslog života proveo je u Njemačkoj, ali uvijek se rado sjeti rodne Voće i pomoli za ovo malo Voćanaca što je još ostalo na djedovini. Rado navraća doma i kad vidi svoj kraj danas, vjeruje da će ovako razvijen ponovo oživjeti. Samo mu, kaže, treba vremena. Moraju se ljudi naviknuti da Voća više nije siromašan kraj, u kojemu izgleda za bolji život nije bilo. Sa svim pogodnostima modernog života, u kojemu se seoski život i priroda danas cijene kao turistička atrakcija.

Kad je dr. Gregur rođen, 1952. godine, Voća je bila baš skromni kraj, bez izgleda za skori prosperitet. Profesor je imao šestero braće i sestara, nije bilo lako.

- Rođen sam točno u Brežnici. Bilo nas je šestero djece, mali Jurek je umro već s tri dana. Sestra Trezika, koja nas je nažalost napustila sa 55 godina, isto je kao i ja otišla u samostan, bila je sestra milosrdnica. I naše dvije tece su bile časne sestre, kao i sestrična Marica odnosno Klementina iz Koprivnice. Naša su se, naime, dva strica odselila u Koprivnicu i osnovala brojne, kršćanski oformirane obitelji. Naša baka s tatove strane, svojom vjerskom formacijom tu ima velike zasluge. Sestra Barica isto je prerano umrla. Sad smo još tri brata, Dragan na Voći i Branko u Varaždinu. Kod njih navraćam kad god je prilika a oni me lijepo primaju.

Kad ste osjetili poziv za službu Božju?

- Na Voći sam pohađao osnovnu školu. Za vrijeme završnog razrednog putovanja u Veneciju (imali smo organizacijski sposobnu razrednicu),

tadašnji župnik Josip Šmuc obećao je svom kolegi sa studija, salezijancu jedno “zvanje”. Imao je na umu mene. Pozvao me tako na razgovor i s najljepšim bojama oslikavao salezijanski poziv: kako se taj red bavi odgojem mladih, kako se tu nije zatvoren u samostanske zidove, kako Salezijanci nose normalnu svećeničku reverendu; okolnost koja je mom tati bila simpatična. Jer da mu sin ne bude poput onih redovnika laika (“lajkuša”), koji su nekad po selima skupljali milodare.

Ja sam, dakako, i sam bio sklon svećeništvu, ali više da odem u Zagreb u sjemenište. To što je pošlo drugačije, da naime postanem članom Salezijanske Družbe, tumačim kao Božju volju. Salezijance, koji se prvenstveno posvećuju pastoralu mladih, osnovao je sv. Ivan Bosco odnosno Don Bosco (zato sam i ja zapravo don Josip) u 19. stoljeću.

Otići iz zelenog Zagorja na školovanje u kamenitu Rijeku, gdje su Salezijanci imali prve razrede gimnazije, bio je za mene petnaestogodišnjeg dječaka poprilično bolno. Ali čovjek se na sve privikne.

Kad ste otišli iz Jugoslavije za Njemačku, što je

tome prethodilo?

- U Njemačku sam otišao kao đak, 1972 godine, najprije na učenje njemačkog, ovdje u bavarskom Benediktbeuernu, gdje je donedavno bio internacionalni salezijanski teološki fakultet. Tu sam započeo studij filozofije, da bi 1973. godine otišao u vojsku, koju sam služio u Našicama i Bileći. Vrativši se Benediktbeuern, nakon teologije i svećeničkog redjenja, pohađao sam konzervatorij crkvene glazbe u Muenchenu. Slijedio je šestogodišnji pedagoški rad u Internatu kraj Memmingena. Onda su mi poglavari konačno ispunili želju da studiram dalje. U Grazu sam doktorirao i zatim bio studentski kapelan u Benediktbeuernu. Budući da su trebali profesora liturgije, otišao sam na trogodišnji habilitacijski studij u Rim i habilitirao se u švicarskom Fribourgu. Slijedila je profesura u Benediktbeuernu i na Sveučilištu u Augsburgu. U međevremenu sam tu službu završio. Ali i dalje radim s mladima, naime opet kao studentski dušobrižnik u Augsburgu.

Život i rad vezani su vam uz Njemačku, posjećujete li rodni kraj?

- “Domovino, ti si kao zdravlje”, kaže pjesnik. Tako i ja, iako već dugo u Njemačkoj, i dalje živim i osjećam intenzivno sa svojom domovinom, i hrvatskom i voćanskom. Kad god mogu, dojdem doma. Pogotovu ljeti sam duže kod svojih. To vam je kao kad biljku, koja je preko zime bila u zatvorenom iznesete na friški zrak! Onda ona oživi. Njemačka mi je mnogo omogućila, konzervatorij je primjerice financirao grad München. Ali Hrvatska, pogotovo Zagorec, uvijek nosi grudnu rodne zemle v duhovnom žepu. Doma si ipak “svoj na svome”. S druge strane nije to više kao nekad. Onda je tatovo pismo trebalo dva tjedna do mene, a moje isto toliko natrag. Sada smo hvala Bogu, svi povezani društvenim mrežama, svijet je postao globalno selo, putuje se, tako da živjeti u tuđini više nije neki problem.

Država, kao što vidimo, nikakvim mjerama ne uspijeva zaustaviti odlazak mladih ljudi iz Hrvatske. Može li Crkva učiniti išta više od države da utječe na mlade naraštaje da ostanu ovdje?

- Iseljavanje mladih koje jedna zemlja za svoju budućnost treba, veliki je problem. Ja doduše, i sam neke vrste iseljenik, ne bi bio baš uvjerljiv, ako bih rekao svojim zemljacima da ostanu doma. Ali budući da sam stekao neka, katkad i bolna iskustva, možda i nisam tako kriva adresa za to pitanje.

Što bi Crkva mogla poduzeti da se ljudi zadrže doma? Ja mislim da ona već puno i čini ukazujući na to, da materijalna strana života nije sve. Čini se naime, da mladi odlaze, jer im se usadilo uvjerenje, da moraju u životu prije svega materijalno uspjeti. Međutim pogovo mladi su vrlo senzibilni za druženje, za zajedničke akcije u sportu i slobodnom vremenu, oduševljuju se lako i za duhovne vrline ako imaju prave odgojitelje. Budući da su župnici po sakramentima i svojim pastoralnim radom vrlo prisutni u mjesnim sredinama, Crkva ima velike mogućnosti okupiti mlade. Ovdje u seoskoj župi Benediktbeuern, primjerice, ima preko stotinu ministranata i ministrantica. Oni se sastaju tjedno po grupama, imaju velike godišnje izlete i slično.

„Mlade treba emocionalizirati za ljepotu i važnost svoga kraja i za povjest svoje zemlje“

Osim toga, bavarski su mladi vezani za svoj kraj društvima, iako, normalno, i tu ima problema s po raznim udrugama po sportu i glazbi, kulturnim podmladkom. Naši hrvatski Salezijanci, a i drugi

„Njemačka mi je mnogo omogućila, konzervatorij je primjerice financirao grad München. Ali Hrvat, pogotovo Zagorec, uvijek nosi grudnu rodne zemle v duhovnom žepu“

Josip Gregur

BOŽIĆNA POBUDNICA VOĆANCIMA

Dragi Voćanci, zahvalan sam što mi se pružila prilika da vam se s nekoliko riječi obratim prigodom Božića, naše najdraže svetkovine. Budući da je takoreći cijeli moj život posvećen duhovnosti, ne može se od mene drugo očekivati nego „neka pobožnoga“.

Krenuo bih od druge kitice one naše lijepe božićne pjesme: „Vidi Božje otajstvo u podrtjoj štalici i tko trpi ubožstvo na toj tvrdoj slamici“. Podrta štalica simbol je života siromašnih ljudi pa tako i ove situacije u koju je Sveta obitelj upala, ni kriva ni dužna. Zamislite samo to višednevno naporno pješčenje, put od otprilike sto i četrdeset kilometara na relaciji od Nazareta do Betlehema. Bez hotela i javne sigurnosti, bez dobrodošlice na određitu. Zamislite tjeskobu Josipa koji supruzi ne može pružiti dostojno mjesto za porod! Ne, Božić nije romantika, on je više odraz i slika ljudske nemoći, čak i bjede.

Možda i vama dođe da svoju osobnu situaciju a i društvene okolnosti, gledate u duhu betlehemske bjede: ekonomsku krizu, gubitak posla, financijske, možda i zdravstvene poteškoće, iseljavanje mladih, a sada – kao da već nije dosta – još i ta korona. „Ta dokle, Gospodine, dokle ćeš me zaboravljati? Dokle ćeš skrivati lice od mene? (Psalam 13,2)“, zavapio bi biblijski pjesnik. Nije baš svrshodno u trenucima krize upoređivati svoju sa tuđom, još većom nevoljom. Ali usporedba s drugima, sada s Josipom i Marijom, ipak nas može trgnuti iz samosažaljenja i sljepoće prema svemu dobrome i lijepome, kojeg itekako ima oko nas i u nama. Josip ne može pružiti Mariji ugodnost zaslužnog počinka. Pružio joj je, međutim, blizinu i svoju ljubav. Marija se ne žali na svoju zlu kob. Usredotočava se, štoviše, na svoje čedo. Stoga i sam Isus ne trpi zbog „tvrde slamicе“, jer ono što dijete najviše treba, jest roditeljska ljubav. A onda, i prije svega: Tu je nebo sa svojom pjesmom, tu su zadivljeni pastiri, tu je poklon kraljeva iz daljine. Da li je to stvarno tako bilo ili je biblijski pisac time htio samo naglasiti Isusovu nadljudsku narav, ne znamo. Ali jedno sigurno možemo pretpostaviti: Da su se Marija i Josip usprkos nezavidnoj situaciji osjećali u Božjim rukama. Zašto? Jer su inače bili božji. Što znači: biti božji? Znači prihvatiti život u svjetlu biblijske pjesme: „Pa da mi je i dolinom smrti proći,

zla se ne bojim, jer ti si sa mnom“ (Psalm 23,4).

Kroz prizmu betlehemske skromnosti kao da gledam i naše roditelje, djedove i bake iz voćanskog djetinjstva. I tu nije bilo romantike, naprotiv: Vidim mame kako ustaju još prije zore da bi namljele za kruh; vidim ih u štali, kod šporheta i kako dvore kosce na traniku, kako zatim hite na njivu s težakima, da bi onda opet žurile doma spremiti im objed. U vodinki, kad se počivalo, one krpaju zdrapanu robu i tako dalje sve do noći, da bi sutradan sve krenulo iznova. A očevi su poput Josipa, razbijali glavu kako namjeniti sljedeću ratu poreza i čime kupiti opravu djece. I tako iz godine u godinu, bez ljetovanja i slobodnog vikenda. A ne bih rekao da su bili nezadovoljni, naprotiv: Čovjek bez velikih materijalnih pretenzija i očekivanja obično je sretniji.

Istina, društvene prilike ni danas nisu sjajne i ima mnogo razloga za zabrinutost i nezadovoljstvo. I naši stari u ovoj situaciji, vjerojatno ne bi bili puno drugačiji od nas. Jer čovjek je uvijek čovjek. Imali su međutim prednost jednostavnosti i samozataje. Nisu poznavali daleki svijet, rijetko se moglo putovati, i ako, onda pješice, kao Marija i Josip. Tek kad su došli traktori i televizija počelo je zatvaranje u vlastita četiri zida i međusobna konkurencija. I djeca su danas u svojim sobama s igricama i za kompjutorima. A mi smo na Badnjak cijelo selo doživljavali kao svoj dom, skakali od hiže do hiže uspoređujući jaslice i božićni „kinč“, zavlačili se z topli zapečak, dok su opet mame pekly puverticu i blagdanskog purana. Nezaboravno!

Tempi passati, rekli bi Talijani, prošla vremena! Nema smisla plakati za njima. Normalno je da svaka generacija ima svoj stil života i način razmišljanja. Isto tako, ne treba zaboraviti da je u međuvremenu mnogo toga pošlo na bolje. Sjećam se kako je iz Njemačke trebalo mjesec dana da bi se pismom izmjenila rodbinska bliskost. Danas stisneš tipku i evo te direktno sa svojima. Divota! Naše mogućnosti komuniciranja i dostupnost informacija velika su blagodat. Da ne govorimo o zdravstvenim dostignućima. Korona je veliko zlo. Ali da je u kratkom vremenu na pomolu cjepivo, za to treba biti zahvalan. Zar nije život danas ljepši nego u doba kad se umiralo od obične vrućice? „Podrta

štalica“ i „tvrda slamica“ sve su drugo, samo ne ideali i neka idila. No kao odraz realnosti u životu, ne samo Svete obitelji i naših predaka, dira nam u dušu neku skrivenu strunu, neki tračak tajne istine. Kao da ispravno naslućujemo da je ljudska sreća, ne u materijalnom već u jednostavnosti, iskrenosti i prijateljskoj dobrohotnosti bez jala i zloradosti.

Mene, kao možda i vas, nadasve iritira prepucavanje naših političara, njihovo međusobno protivljenje, njihovo odbacivanje svake mogućnosti da i suparnik možda ima pravo. Mjesto sitničarske svade bolje bi nam bilo zasukat rukave, „delati“, kak veli zagrebački gradonačelnik, i tako zajednički krenuti u bolju budućnost.

– Vidite, i sam sam upao u pogrešku traženja krivice kod drugih! A namjera mi je, po primjeru Josipa i Marije, više gledati i naglasiti ono što je dobro. A toga, rekoh, ima. Tko od nas starijih nije zaboravio prošlost, može sa sigurnošću ustvrditi da se trošna štalica našeg hrvatskog društva, materijalno i civilizacijski ipak popravlja. Pogledajmo samo automobile po dvorištima, tehniku kojom se služimo, koja nije pala s neba, koja košta. No materijalna dobra nisu sve. Puno važniji je moralni napredak jednog društva. A i tu ima mnogih koji bez buke i medijske prisutnosti svojom strpljivošću, marom i radom, prihvaćanjem sebe i bližnjega, smirenošću u „protivštinama“ i vedrinom optimista grade bolju budućnost sebi i budućoj generaciji.

Svi smo pozvani da pozitivno gledamo na život, to nam već i psiholozi u smislu duševne higijene savjetuju. A onima koji vjeruju, božićna je poruka: Isus dolazi, Emanuel, što znači: Bog s nama. Na temelju toga sveti Pavao svim kršćanima, pa tako i nama, ostavlja kao duhovnu oporuku: „Ako je Bog za nas, tko će protiv nas? Ta on ni svojega Sina nije poštedio, nego ga je za sve nas predao! Kako nam onda s njime neće sve darovati? (Rimljanima 8,31).“

Koliko god mi, dakle, smatrali svoju sadašnjicu „tvrdom slamicom“, ipak ima više razloga za optimizam kojeg nam ulijeva prva kitica spomenute pjesme: „Radujte se narodi, kad čujete glas, da se Isus porodi u blaženi čas.“

Sretan vam i čestit Božić i blagoslovljena Nova godina!

Vaš Josip Gregur

redovnici, rade tijekom ljetnih mjeseci velika okupljanja mladih na moru i Plitvicama. Tamo ih oblikuju u vjeri i domoljublju. Jednom rječju, mlade treba emocionalizirati za ljepotu i važnost svoga kraja i za povjest svoje zemlje. To svakako neće zadržati onoga kojemu fali radno mjesto. Ali možda barem one koji materijalno nisu baš ovisni o stranim eurima.

Danas u Hrvatskoj, nažalost, nije malo onih koji su skloni reći da najradije ne bi slavili Božić jer je stvarnost trenutno daleko od idile. Što im reći?

- Dobro pitanje na kojeg je s jedne strane teško, a s druge lako odgovoriti. Naime, kad velimo da je u ovim društvenim i zdravstvenim okolnostima teško ili nemoguće slaviti Božić, onda polazimo od sebe,

od svojih vlastitih ljudskih mogućnosti. Međutim, Božić je nasuprot tome, baš blagdan gdje ne tražimo neku svoju romantičnu idilu i svoje mogućnosti (kolika nam je primjerice božićna košarica), nego gdje gledamo kako nam Bog dolazi ususret sa svojim mogućostima. Zato je baš u ovim prilikama „pravo i spasonosno“ (kako kaže bogoslužje) slaviti Isusa koji dolazi da bi nas iz te naše zatvorenosti u sebe poveo u dimenzije koje nas nadilaze. Dakako, okolnosti njegovog rođenja u betlehmskoj štali ukazuju na to da njegovo kraljevstvo nije ni idilično ni materijalne naravi. Mislim da je već svatko iskusio istinu njegove riječi: Čovjek ne živi samo od kruha. Božić dakle treba slaviti zdušno baš onda kad je teško, jer to je blagdan blizine Boga s čovjekom i onda čovjeka s čovjekom. Ako ga slavimao samo s puricom i mlincima, onda ostajemo u začaranom krugu

vlatitih želja i socijalnih nevolja. Ako pak slavimo činjenicu da je Bog postao čovjekom s ciljem, da bi čovjek postao božji, onda slava Božića u ovom trenutku ima više nego smisla.

„Božić dakle treba slaviti zdušno baš onda kad je teško, jer to je blagdan blizine Boga s čovjekom i onda čovjeka s čovjekom“

Izgradnja vodovoda

S izgradnjom je započeo vodovod dijela naselja Rijeka Voćanska – zaseoci Kolački, Vincekovići, Risi i Krčki, dužine 3,6 kilometra. Paralelno se gradi i hidrostacija „Rijeka Voćanska“.

Radovi vrijedni 2,4 milijuna kuna s PDV-om, investitora IVKOM-a, sukladno bi Ugovoru, trebali biti gotovi u roku od 18 mjeseci.

Radove izvodi zajednica ponuditelja ISF d.o.o. te Graditeljstvo, Andrija Grabar iz Ivanca.

Iako je na prvom natječaju bio odabran drugi ponuđač i Općina je trebala sufinancirati radove sa više od 500.000,00 kuna, načelnik Jurgec tražio je poništavanje natječaja i ponavljanje istog.

Usprotivio se načinu provođenja nabave.

- Naravno da se i tada moglo čuti da je načelnik z Voće „zločest i bezobrazan“, ali na kraju smo dobili novu nabavu i ovaj ćemo vodovod dobiti bez dodatnog financiranja iz općinskog proračuna – zadovoljan je načelnik Jurgec.

Nakon što dogovoreno predstavio općinskim vijećnicima, vijećnica Jovanović prozvala je načelnika za samohvalu i zaključila da ona projekt neće podržati.

Načelnik joj je odgovorio.

- Odgovorio sam da ja, kad se obraćam žiteljima

ili Vijeću, govorim i pišem s argumentima koje mogu i pokazati. Također sam predložio da i ona pokaže što je to dobro napravila za Općinu Donja Voća, a da to nisu vijećničke naknade koje prima. Ili zastare na koje se poziva jer je „zaboravila“ da mora plaćati komunalnu i vodnu naknadu Općini, a koja joj

njezinu naknadu redovno isplaćuje – rekao je.

I zaključio.

- Ovom se investicijom dodatno približavam tome da svaka kuća u našoj općini ima pristup pitkoj vodi, iako mnogi žitelji koji će od toga imati korist govore protiv vodovoda – rekao je načelnika Jurgec.

Čišćenje potoka i kanala

Općina Donja Voća i ove godine, u suradnji s Hrvatskim vodama, radi na uređivanju korita potoka Voća, a uređuju se i pritoci potoku.

- Ono što je godinama bilo potpuno zapušteno i što se nije čistilo više desetaka godina, na nekim mjestima čak i dulje od četiri desetljeća, ne možemo riješiti u jednom potezu. Shvaćam da ljudi žele da se njihov problem riješi odmah, no valja djelovati promišljeno i rješavati probleme postepeno. U proteklih smo nekoliko godina doista puno toga napravili da bi se uredili vodotoci u našoj Općini, a jednakim tempom

ćemo i nastaviti u godini pred nama – kaže načelnik Donje Voće, Krno Jurgec.

KREATIVNI Crteži, pjesme, figure... djelo ruku mladih Voćanaca

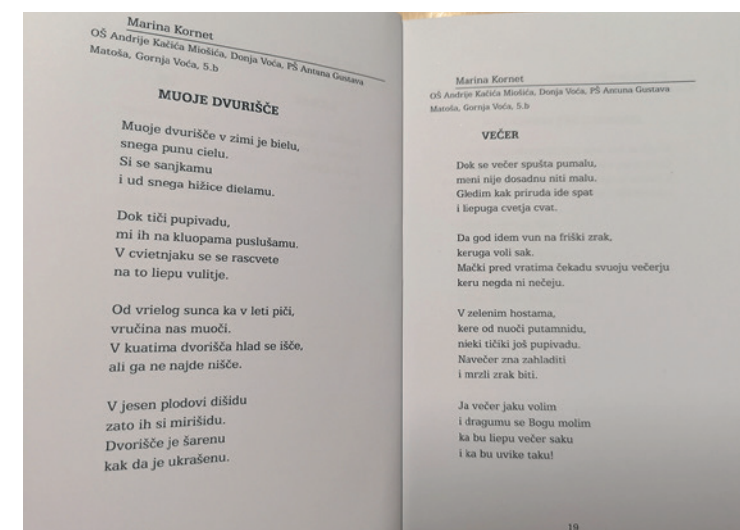
„ZELENILO STIHOVA“

Pjesme Marine Kronet i Ane Potisk iz Područne škole „A.G. Matoša“ Gornja Voća, objavljene su u zbirci „Zelenilo stihova“ Književno likovnog društva Rešetari.

Zbirka objedinjuje najbolje radove s međunarodnog, Rešeteračkog susreta pjesnika, na kojemu već tradicionalno sudjeluju i voćanski školarci.

Mladi iz Voće svoje pjesme uglavnom pišu na voćanskom mjesnom govoru, punom specifičnosti u izgovoru i pismu.

Marina je napisala „Muoje dvurišće“ i „Večer“, a Ana pjesmu „Vjustru“. Mentorica učenicama je Dubravka Tuđan.

voćanski školarci

ZA OČUVANJE OKOLIŠA

Valentina Patrcević i Paula Šipek, učenice donjovoćanske škole, istaknule su se ove godine na prestižnom likovnom natječaju „Tradicija i suvremenost - Zaštita prirodnog okoliša i biološke raznolikosti u likovnom izričaju“.

Na Natječaju koji raspisuje Udruga hrvatskih učitelja likovne izobrazbe, a sudjeluju učenici od 3. do 8. razreda, njihovi su radovi izabrani među deset najuspješnijih.

Mentor im je njihov učitelj, akademski slikar i prof. likovne kulture, Danko Merin.

Izazov je bio svojim likovnim radom potaknuti na očuvanje prirodnog okoliša i biološke raznolikosti.

Valentina i Paula su izabrale motive iz vlastitog, lokalnog okruženja.

Valentina je naslikala jelenu, a Paula kravu. To su životinje, rekle su djevojke, koje se na voćanskim poljima više ne mogu vidjeti.

“PREJDI BREG I DALE BU RAVNICA”,

Dva literarna i jedan likovni rad voćanskih osmoškolaca, dio su ovogodišnje zbirke “Prejdi breg i dale bu ravnica”, nastale kao rezultat najuspješnijih literarnih i likovnih radova osnovnoškolaca na 40. Smotri dječjeg kajkavskog pjesništva “Dragutin Domjanić” - Sv.Ivan Zelina.

Literarni rad, „Lefku“, inspiriran teškoćama u nastavi na daljinu, napisala je Karolina Kokot dok je u radu Lane Stolnik, „Reči mi“, za temu odabrana ljubav.

Likovni rad „Cirkva“ Rebeke Zelić izabran je za ilustraciju pjesme istoga naslova.

Ovim su uspjesima, učiteljica Hrvatskog jezika Dubravka Tuđan i učitelj Likovne kulture Danko Merin, iznova pokazali svoju mentorsku uspješnost.

„HIŽICA“

Učenička zadruga Općine Donja Voća, na novomaroški je natječaj „Čarolija Božića“ prijavila rad „Dom – mjesto gdje stanuje Božić“.

Radi se o „hižici“ izrađenoj od prirodnih materijala s figuricama od gipsa, a koja svojim ukrasima dočarava toplinu doma i ugodaj Božića.

NAŠI HEROJI Vlado Horvatić, vukovarski branitelj

„Bio sam mlad i nisam dvojio“

Nakon umirovljenja s 27 godina, nije mogao ostati neaktivan pa se uključio u rad udruga proizašlih iz Domovinskog rata

Vlado Horvatić je heroj. On bi nas sad prijekorno pogledao i ne bi se složio s tim da to i napišemo, ali ionako ga ne bi poslušali. Jer, kako nazvati nekoga tko se s 20 godina, među prvima dragovoljno uključio u obranu Domovine, otišao u Vukovar, bio ranjen i završio u logoru? Primjerenije riječi za njega i suborce nema.

- Bio sam mlad i uopće nisam dvojio ići ili ne. A tek sam se vratio s odsluženja redovnog vojnog roka u Beogradu. Zadnja dva mjeseca bio sam vozač Mile Mrkšića. Drugi dan po dolasku u Borovo selo, dogodio se krvavi pokolj policajaca, kad ih je poginulo 12-ero. Ranjen sam 2. studenog, ali na sreću vitalni organi nisu stradali, pa nisam ostao u bolnici. Da jesam, skončao bih na Ovčari. Kad je palo Borovo selo, završili smo u Commercu zajedno s 2500 civila. Kad smo ostali bez hrane, zbog gladnih smo se civila predali, završio sam u logoru Stojičevo. Čuvali su me dečki s kojima sam nekoliko mjeseci ranije služio vojni rok, bio je tu i moj kapetan iz JNA. Rekao mi je „još ti se nije kašika ohladila, a evo te tu“. Nakon nekog vremena su nas prevezli u Bosanski Šamac, gdje smo bili razmijenjeni – kratko opisuje Vlado Horvatić dane, koji su mu se sigurno činili kao vječnost dok su trajali. Ne govori o tretmanu u logoru, maltretiranjima i strahu.

Nije mu bilo drago kad su ga s 27 godina umirovili, ali ionako ga nitko ništa nije pitao pa je znao da ni buniti se nema smisla.

Sjediti kod kuće snažan i mlad – gelere su mu sretno izvadili – nije mu bila opcija pa se uključio u rad udruga proizašlih iz Domovinskog rata.

Cilj mu je pomoći bivšim suborcima da se što bolje snađu u vremenima, koja im često baš i nisu sklona.

11 pitanja za načelnika

*Odakle smo došli, kuda idemo
Što smo proživjeli, što nas čeka
Voća u pandemiji
Tko donosi mir, tko nemir
Tko je zaslužan, tko kriv*

Kruno Jurgec

O svemu, bez dlake na jeziku

Piše: Višnja Gotal

1. U kojemu ste stanju zatekli Općinu kad ste došli na mjesto načelnika, kakva je ona danas?

Teško je to sažeti u par rečenica no u par crtica stvari su bile ovakve. Jedini tko mi je čestitao na pobjedi je bio HEP, iz kojeg su uz čestitku najavili isključenje struje Općini, radi dugova koji su gomilani mjesecima. Zatim su počele stizati i prve ovrhe, kriza koja je pogodila cijeli svijet ne samo našu Općinu, sudski sporovi radi neplaćanja i tome slično. Morate znati da smo u tom trenutku imali više od 2.8 milijuna kuna obaveza prema dobavljačima, a na računu Općine na dan preuzimanja mogeg prvog mandata je bilo manje od 512,00 kuna Primopredaja je napravljena na jednom (1) listu papira. Niti mjesec dana nakon što sam postao načelnik tadašnji predsjednik vladajuće stranke i Vlade je podnio ostavku. Generalno nikakvih optimističnih tonova nije bilo, čak štoviše.

U samom uredu naišao sam na oronulu zgradu koja je tada bila u vlasništvu Županije, općinsko vlasništvo su bili jedino objekt „Stare škole“ i „Veterinarski punkt“ u Gornjoj Voći te Grobna kuća u Donjoj Voći. Općinske prostorije u kojima je Jedinštveni upravni odjel prokišnjavale su, na stolu u Vijećnici je bio plastični stolnjak, stolica na kojoj sjedi načelnik potrgana, „klimava“ u svakom pogledu...

Općina je tada imala četiri zaposlenika s proračunom manjim od tri milijuna kuna dok je 2019 godine imala gotovo 10 milijuna kuna i tri djelatnice, od kojih jednu na porodiljnom.

Tada sam odlučio da se treba primiti posla, zasaknuo sam rukave i počeo s poslom na svim razinama. Nije bilo baš oduševljenje s načinom na koji sam započeo i što se dešavalo, ali uspjeli smo. Najveća vrijednost tome svemu i moje osobno veselje, su bili izbori 2013 godine, kad sam za nekoliko glasova morao u drugi krug. Prvi put to kažem javno - tada 2013. godine u Gornjoj Voći su u prvom krugu na tom biračkom mjestu krivotvoreni izbori, odnosno pokraden sam kao pobjednik već u prvom krugu. Nije mi to smetalo tada, a ne smeta me ni danas, jer sam znao da velika većina vjeruje u mene i bolje sutra.

Odgovorno tvrdim da je to istina i neka služi na „čast“ onima koji su u tome sudjelovali. Svima, a posebno onima koji su tamo bili poslani od strane Hrvatske demokratske zajednice a koji su sudjelovali u izbornoj krađi.

Kad smo kod Boga, nemojmo zaboraviti

poštovanog bivšeg župnika Drvoderića, koji je pred izbore 2009. godine dvaput s prijateljima bio u mojem uredu u Varaždinu i tražio da se ne kandidiram. Ne moramo podsjećati, što je sve taj divan čovjek radio i govorio o meni.

Oprostio mu jesam, ali nikada mu zaboraviti neću. Dakle da završim, ja sam znao kakvog se posla primam, znao sam da ću time steći puno neprijatelja i zavidnika no isto tako znao sam tada, a znam i sada, da sve ono dobro što napravim nitko nikada neće moći poništiti. A brojke i statistika mi itekako idu u prilog.

Meni najbitnije je to da mirno spavam, mogu svakome pogledati u oči i pozdraviti ga, što i činim i potpuno sam posvećen svojem poslu, a sve ostalo je Božja volja.

2. Kako se tijekom tog vremena promijenila kvaliteta života u općini?

Kad sam se prihvatio mandata, Općina Donja Voća je bila zadnja Općina naše Županije pa i šire, Općina o kojoj su svi govorili s sprdnjom. Kada ste spomenuli Donju Voću dobili ste odgovor to je mjesto „gde je blato do vuh“, „lisica nosi poštu“ a „obloki se peru sekirkama“. U projektnom smislu naša općina je bila doista devastirana i na zadnjem mjestu, gledali smo u leđa svima ostalima i bili smo osuđeni na „milostinju“ i dobru volju određenih.

Krenuli smo s proračunom od dva milijuna kuna, danas on iznosi gotovo deset milijuna. Zadnjih smo pet godina jedna smo od rijetkih JLS koja više od jednog proračuna osigurava financiranjem iz projekata. Jedina smo Općina naše Županije ali i šire koja dobiva transfere i iz drugih zemalja, naravno od EU fondova.

Najbolja smo Općina u EU prekograničnom projektu Slovenija – Hrvatska, gdje smo u tri kruga od 210 prijavljenih projekata, jedino mi od tri natječajna dobili dva projekta.

Skinuli smo „stigmatu“ da smo Općina bez ideja i projekata, i u desetak smo godina došli do toga da u fazi za natječaj ili u izradi danas imamo projekte vrijednije od 500.000.000,00 kn. Da dobro ste pročitali više od pola milijarde kuna! Sve to planiramo u idućih 10 godina i ostvariti. I tako dokazati da raditi posao nije sjediti u uredu i čekati da ti nešto padne u ruke nego raditi i boriti se 24 sata dnevno 365 dana u godini. Dragi moji, provedene su dani i noći da bi se nešto napravilo, odradilo, domislilo

ili napisalo, pretvorilo u projekt i tek onda prijavilo. Tako sada u novoj Euro perspektivi i financijskoj omotnici koja nam se nudi i koja teži za Republiku Hrvatsku cca. 22 milijarde eura, Općina Donja Voća vidi svoje velike prilike. Da i mnogi drugi u nama vide partnera, svjedoče mnoge ponude za projekte koji su pred nama. I to ne samo od hrvatskih JLS-ova, već prije svega u prekograničnim suradnjama od JLS iz susjedne Slovenije, gdje uživamo reputaciju kao ni jedna JLS u našoj Županiji. To vam osobno jamčim i garantiram ali i vrlo je lako provjerljiv podatak.

ili napisalo, pretvorilo u projekt i tek onda prijavilo.

Tako sada u novoj Euro perspektivi i financijskoj omotnici koja nam se nudi i koja teži za Republiku Hrvatsku cca. 22 milijarde eura, Općina Donja Voća vidi svoje velike prilike. Da i mnogi drugi u nama vide partnera, svjedoče mnoge ponude za projekte koji su pred nama. I to ne samo od hrvatskih JLS-ova, već prije svega u prekograničnim suradnjama od JLS iz susjedne Slovenije, gdje uživamo reputaciju kao ni jedna JLS u našoj Županiji. To vam osobno jamčim i garantiram ali i vrlo je lako provjerljiv podatak.

Da ste rekli 2000. ili 2009. godine da će Općina Donja Voća biti lider i primjer kako se pametno i dobro radi, gospodari i planira, mislim da bi doživjeli salve smijeha ali i poneku uvredljivu opasku. To, na žalost, ni danas nije izuzetak, a sve to predvodi vijećnica Jovanović sa svojim bračno/partijskim drugom Darkom Šincekom.

Danas cijeli naš kraj - grad Lepoglava, Općine Bednja, Klenovnik, Vinica, Maruševac, Cestica i Petrijanec - mogu biti sretni da imaju tako sposobnu i inovativnu susjednu Općinu koja ih je uključila u projekt širokopojsnog interneta. To je, dragi moji, milenijski projekt koji će trajati, u istom obliku, minimalno 40 godina i koji je doista po važnosti kao dobivanja električne energije u prošlom stoljeću.

Gore spomenuta partijsko boljševička aktivistica, mene proziva za nepotizam, godinama me „anonimno“ kazneno prijavljuje, prijeti mi i dezavuiru me na svakom koraku. Tu ima podršku svog poštenog

partijsko bračnog druga g. Šincek Darka, u narodu poznatijeg kao „Farmer“ iz epizode „rušenje šuma“, za kojeg mi je pokojni Alojz Banfić puno puta rekao da se čuvam takvog čovjeka. Jer, sigurno nije radi cvijeća morao otići iz PU Istarske i doseliti se na Voću.

Meni se spočitava da sam strog u JUO i da previše tražim od zaposlenika. Da, tražim da se radi i u mojoj su ekipi oni koji znaju i mogu. Tko ne može i ne želi biti konstruktivan i na usluzi poslodavcu, svojoj Općini, tu nema što raditi. Posebno u takvim nastupima imamo prilike slušati izvjesnu gđu. Suzanu Premužić, koja opetovano negoduje kako nije dobila posao na Općini i kako je natječaj namješteni, stalno i to baš kad se ona prijavi. Šteta da ista ne može shvatiti da goreg kandidata od nje, za to radno mjesto u svim natječajima bilo nije. Ako već čovjek ne posjeduje neka elementarna znanja i osnovnu kulturu, nedostatak i manjak ljudskosti i bontona nije vrlina s kojom bi se itko mogao ponositi i dičiti.

Osporava mi se da nisam pošten kod dodjele potpora, a nitko ne spominje kada su, i tko je ikada davao takve potpore kakve se daju u vrijeme kojih načelničkih mandata. Počeli smo s potporama studentima i učenicima, od neisplate plaća načelnika koju do sada niti jednu nisam primio. Tada su vremena bila drugačija, nikakva čak. Dugovi na sve strane, manjak novaca u proračunu, dolazak na vlast Socijaldemokratske partije i premijera Zorana Milanovića, prvog ministra Radimira Čačića, smanjenja prihoda općinama, kaos u svakom pogledu.

Ljudi moji, jeste li vi svjesni kad takvima dajete svoj glas, da smo mi jedina Općina kojoj je Vlada RH, tada pod vodstvom SDP-a i Zorana Milanovića, oduzela Općini Donja Voća 500.000 kuna, dodijeljenih od strane ministra Čobankovića? Treba li tu još nešto reći?

Trebale su nam godine da se oporavimo i uspjeli smo. Neke su prilike propuštene, za propuštenim ne valja žaliti, ali se neke stvari moraju spomenuti. Nikada nisam odbio ničiju konstruktivnu kritiku ili suvisli prijedlog, kako na Vijeću tako niti od ljudi koji dolaze na Općinu sa svojim problemima i zahtjevima. No važno je naglasiti da svatko mora znati da ono što traži mora biti prihvatljivo široj zajednici a ne njemu samome, takve stvari nisu niti će ikada prolaziti kod mene i to svi dobro znaju. Posebno oni koji vele da ih je načelnik „našpotal“ ili da se načelnik „zdira“. I ja i takvi dobro znamo što se tražilo a što se može i smije odobriti.

Ljudi se na žalost daju zavesti „poštenim ljudima“. Nemam ništa protiv kritike i savjeta, no protiv laži i obmana sam uvijek. Čovjek koji ukazuje na moje greške, a u svom životu za ovu Općinu nije ništa napravio, nije u dometu mojeg interesa. Takvomu su moja djela i ostvarenja najveća kazna. Pred našom je Općinom deset godina investicija, kakve u Hrvatskoj nisu zabilježene. Širokopojsni Internet, vrijedan 93 milijuna kuna je početak. je početak. Da ste prije desetak godina rekli da će se na Voći provoditi projekt vrijedan i devet milijuna kuna ismijali bi vas, sada

radimo projekt koji je veći od proračuna za naših 20 godina!

Zaključak? Općina koju sam preuzeo kao načelnik 01. lipnja 2009. godine i ova koju danas vodim ne mogu se uspoređivati. Čast i zahvala svakome za ono dobro što je za istu napravio, no ono što je odradeno u posljednjih pet godina i ono što ćemo provesti u idućih deset, naši ljudi nisu mogli niti zamisliti. Neka nam Bog bude na pomoći a protivnici predvođeni Jovanovićima, Šincekima, Drvoderićima i sličnima neka požive čim duže i uživaju u onome što smo i što ćemo zajedno i pošteno napraviti!

3. Gdje je općina danas na tablici siromaštva/bogatstva?

Fala Bogu, bivšem ministru Tolušiću, Vladi Republike Hrvatske i premijeru Plenkoviću a tu je valjda nešto zasluge i meni osobno, mi smo Općina koja je u prvoj, najvišoj skupini razvijenosti. To je ono što nas tjera naprijed. Neće to trajati dugo i trebamo to iskoristiti. Mi u ovih par godina moramo velikim koracima napredovati a to ne može samo jedan čovjek, načelnik. Iako je on odgovoran, trebamo se svi više uključiti pa poštenjem i radom doprinosti razvoju svojeg doma.

Nemam ja ništa protiv kritike, posebno na socijalnim mrežama gdje uz gore spomenute klevetnike dominiraju izvjesni Josip Žmegač (Sneha), Slavko Perić (Perhan), Damir Kukec (Čavela) i mnogi drugi, sve redom poštene i časti ljudi, koji su toliko

11 pitanja za načelnika

dali za našu Općinu. Svako ima pravo na kritiku, no ja poručujem počni od sebe. Napišite što ste vi napravili za ovaj kraj, za Općinu a onda kritizirajte. Dajte konkretne prijedloge ili se jednostavno kandidirajte na izborima. Kao što je to krajem devedesetih, napravio lider u FB komentarima, gospodin Josip Žmegač, i na izborima za Općinsko vijeće osvojio četiri glasa. Kaže da je to bilo nekad, a da bi danas znatno bolje prošao u preferencijalnom glasovanju. Eto, pozivam ga da proba. I kandidira se.

Potrebno se još malo vratiti u povijest. Građani Voće trebaju znati da Kruno Jurgec nije kriv da nemamo dvoranu na Voći, već je za to kriva stranka koju je tada predvodio Radimir Čačić, a koja je pritiscima na načelnika Lukačeka, peticijama ali i drugim nečistim radnjama (u kojima se posebno isticala gđa. Ljubica Galić današnja velika aktivistica za dobro Općine) učinila to da se odustane od već ugovorene gradnje dvorane. Za sve što govorim postoje pisani tragovi, natječaji, ugovori, peticije, dopisi, zapisnici...

Općina je 2016. godine nakon mog dogovora s ministrom Tolušićem, izradila novi projekt i prijavila ga na dva natječaja. Nismo prošli.

Da imamo odgovornu Županiju, onda bi ona tu dvoranu izgradila jer je to obavezna učiniti. Umjesto toga, Općina radi njezin posao, što nam za naše ljude nije teško, ali nailazimo na sabotiranje i podmetanje. Odradili smo sami i špilju Vindija, ambulantu Gornjoj Voći, a očigledno nas isto čeka u Donjoj.

Jesmo li bogata ili siromašna Općina jednostrano je teško reći. Ja ću, skrušeno ali ponosno, reći da smo siromašni i tražiti ću za Općinu što više. Trebamo razmisliti zaslužujemo li mi uopće bolje. Jer, kad nešto dogovaramo svi su za, a kad treba u nečemu sudjelovati, pa i svojim angažmanom, sve nas je manje ili puno puta ostanem sam. Ljudima nešto gradimo, a onda se bune pa lažu i kleveću načelnika. Konkretno je to bio slučaj sa cestom Bijelež brijeg, pa recimo cestom za Šincikov brijeg ili sada recimo vodovodom u Rijeci voćanskoj. Izvjesni i dobro poznati, poštenu gospodin Stolnik koji ima vikendicu na brijegu ili jedini živući na tom brijegu Kolačko, umjesto zahvale, nemilice lažu i kleveću načelnika i Općinu. Bez da razmisle kako će baš njih dvojica imati od ceste najveću korist. Što su oni sami, bez Općine i načelnika, učinili za svoj brijeg? Volio bih to čuti.

Imamo i situaciju da smo ove godine po prvi put isplatili po 2.000,00 kn roditeljima čija djeca ne pohađaju dječje vrtiće. Ta je potpora isključivo, kao i mnoge druge, moja ideja, vizija i projekt i usmjerena

je boljitku ljudi koji žive i rade na Voći, koji pune općinski proračun. Time im se daje dodatna stimulacija da ostanu tu, da ne odlaze „truhom za kruhom van“. Zato zaslužuju privilegiju koji drugi nemaju. Ove smo godine zato isplatili 66.000,00 kn.

Ne tražim ničiju zahvalu niti pohvalu, no zar nije sramota da su dvije vrlo ugledne i angažirane osobe iz Gornje Voće, gđa. Suzana Premušić i gđa. Danijela Korotaj, čak protestirale, docirale i prijetile da nisu na vrijeme dobile isplatu? Iako nisu željele razumjeti da će isplata biti isti dan svima, kad dostave potrebnu dokumentaciju. Dvije žene, koje su toliko puno učinile za naš kraj, željele su biti važnije od drugih, imale su obraza biti bezobrazne i drske i time su pokazale što je u biti ljudsko poštenje i fala!

4. Koliko je novaca uloženo u bolji život općine i veći standard građana?

Puno. Osim novaca, tu su prvenstveno rad i moje zalaganje, koje se ne može izraziti brojkom. Zapravo se može. Za svoj rad primam mjesečno iznos od 4.500,00 kn, kao naknadu za korištenje osobnog automobila u svrhe obavljanja poslova načelnika Općine. To je bilo sporno samo vijećnici Jovanović, iako je osobno na jednoj od sjednica Vijeća to predložila. Poštovana vijećnica zaboravlja spomenuti da je tek nedavno počela plaćati račune za komunalnu i vodnu naknadu. Dugo vremena, od kad su se ona i partner doselili u našu općinu, svoje obveze nisu plaćali. Niti jednu, jedinu

ratu. Pravda se da nikad nije dobila račun niti opomenu, ali ne objašnjava kako tako pedantna koja zna „sve zna što načelnik radi“ nije sama postavila pitanje gdje su njezini računi? Pa plati ono što svi ostali moraju plaćati. Zna da ima pravo na naknadu kao vijećnik, traži da joj Općina napravi vodovodnu mrežu, traži da joj Općina mimo javnog natječaja proda zemlju ali ne traži da plati Općini ono što treba! Sjajan doprinos zajednici.

Kad sam osobno bio pomoćnik glavnog tajnika Hrvatske demokratske zajednice, od Općine nisam uzimao naknadu jer sam istu dobivao od HDZ-a zbog svakodnevnih putovanja u Zagreb.

Zanimljivo mi je reći da sam osobno, 2011. godine, imao čast upisati u stranku i izraditi iskaznicu današnjem Predsjedniku vlade RH g. Plenkoviću. Bio sam nadređeni nekim današnjim državnim tajnicima, bili su mi radni kolege.

Ne moram spomenuti da kontakte koje sam stekao, itekako korisno i racionalno koristim u svojem radu za Općinu. Kad je neki ministar ili njegovi prvi suradnici, bio u posjetu Općini Donja Voća i kojim povodom? Koje su sve JLS mogle ugostiti zamjenike ministara iz drugih država, kako smo mi ugostili slovenskog državnog sekretara Kanglera?

Što to znači najbolje govori primjer da je ministrica Bianca Matković u doba najvećeg ulaganja države u naš kraj, kada je recimo Općina Petrijanec dobila državna ulaganja veća od 85 milijuna kuna bila jedna od važnijih članova Vlade, a o nama nije znala ništa. Iako se njezina majka prezivala Kanjir i svi znamo gdje

bi mogla živjeti mi to nismo znali iskoristiti.

Uzmite u razmatranje recimo i bivšeg potpredsjednika Sabora g. Batinića, čovjeka koji je odrastao na Voći i koji je za općinu Voća učinio ništa, odnosno primio je skupinu mještana i nagovarao ih da agitiraju protiv svoje Općine i odbiju investicije koje se nude Općini.

Ili recimo bivšeg vrlo saborskog zastupnika g. Habeka, čije ja majka z Gornje Voće a taj bivši partijski županijski prvak ovom kraju je doprinio 0, jedno veliko ništa. Pardon, osobno je sudjelovao u pisanju lažnih kaznenih prijava protiv mene osobno, koje je onda „anonimno“ provodio drug Šincek. Toliko o tome tko je kako, kada i na koji način pomogao ili doprinio našoj Općini.

Jesmo li bogati ili siromašni, najbolje svjedoči moje gostovanje kod bivšeg ministra obrane Republike Mađarske i sadašnjeg potpredsjednika Parlamenta gospodina Hendea u Budimpešti.

Mislim da smo mi bogata Općina jer imamo u većini čestite i poštene a prije svega radišne ljude koji čine razliku. Ima među nama i onih drugačijih, ali u svakom žitu, pa i našem, voćanskome, ima kukolja.

5. Koliko je tog novca izvana, iz domaćih i EU fondova? Zadovoljni ste korištenjem novca iz fondova ili smatrate da može i bolje?

Tko me poznaje zna da nikada nisam zadovoljan. Uvijek želim više i dalje i to je možda i moj najveći problem. Korištenje domaćih i inozemnih fondova našoj je Općini donijelo puno toga dobrog, kao i sam ulazak u EU.

Vrijednost se već sada iskazuje u broju većoj od 100 milijuna kuna, ali kako sam rekao, želim da mi budemo primjer kako se u suradnji, sa prije svega slovenskim partnerima, ali onda i ostalim zainteresiranima može učiniti puno toga.

Imam sreću da sada mogu svaki dan čitati priče svojoj maloj kćerkici i ona voli dok tata priča i mašta, to je moje najveće blago i vrijednost i moji snovi nikada neće presahnuti, niti će mi ju ikada itko moći oduzeti. Čovjek mora biti svjestan svoje duhovnosti i Božje prisutnosti i kada to savlada ničega se ne boji. Tako i sam živim sljedeću misao “Pa da mi je i dolinom smrti proći, zla se ne bojim, jer Ti si sa mnom.” (Ps 23. 4)

U tom smislu ja ću vam reći ovako, Općina Donja Voća i njezin razvoj priča je koja se zove RUŽNO PAČE :) svi znamo kako je to na kraju završilo!

6. Koje ste promjene donijeli u društveni život?

Ja mislim da su promjene vidljive na svakom

koraku Da se razumijemo, sve dobro što netko napravi se odmah vidi, što poštenu i oni koji su u životu nešto stvorili i pomogli drugome, pozdravljaju. Oni drugi, pak, u nedostatku vlastitog života, nakon radnog vremena ili u nedostatku radnog zadatka provode vrijeme na mobilnim ili računalima i pišu svašta na Facebooku. Ne znaju da osnovna vrijednost interneta nije laž i kleveta, već edukacija i napredak čovječanstva.

Navesti ću Vam nekoliko konkretnih primjera u par rečenica.

Sportski park hrvatskih branitelja je projekt koji sam osobno osmislio. Kad sam prije pet godina objašnjavao ljudima što će biti na mjestu gustiša i korova, rekli su „još jedno predizborno obećanje“. Ali obećanje je izvršeno i to kakvo! Ne obaziremo se na ono što dezerteri i oni koji ne pridonose proračunu, pišu o tome na fejsu.

Da ne velim o kvaliteti objekta i onome što on može ponuditi.

Ponoviti ću: Da nije bilo mojeg prijatelja Zdravka Jakopa, zamjenika ministra obrane, da nije bilo ministra Tome Medveda i mene, koji sam to sve skupa odradio, nikada to ne bismo imali. I umjesto toga da smo sada ponosni mi imamo situaciju da kojekakvi pljuju po tome, pljujući po tom projektu pljuju i po Josipu Martanu kao i svim ostalim časnim ljudima iz Donje Voće koji su branili svoju domovinu. Onda kada su određeni morali hitno u Austriju ili Zavrč, da ne nabram dalje. Našu su domovinu stvarali i branili naši roditelji, susjedi, prijatelji a oni koji su „dali vetra“ sada izigravaju velike domoljube ili svojim nepismenim pisanjima po Facebooku vrijeđaju čestit i pošten narod.

Uređenje prostorija NK Vindija svijetli je primjer

11 pitanja za načelnika

kako i što radi Općina. Naravno da ni to nije moglo proći bez partijsko/bračnog dua Jovanović-Šincek koji su toliko laži i obmana u tu svrhu napisali. Kad im tu pridružite prije spomenute „dobre i čestite ljude“ kao glavne ali prije svega iznimno pismene komentatore voćanske stvarnosti, dobijete nešto što se u našem kraju koristi kod sadnje trsnja, tikvi ili recimo rasipava se po njivi.

Prostor koji sada ima NK Vindija i svi žitelji ponos su našeg kraja, nije ga zločesti Kruno Jurgec ukrao ili odnio, već ga je obnovio i nadogrudio svima nama na korist i ponos.

Kupnjom zgrade bivše poljoprivredne zadruga te svojim utjecajem, učiniti ću to da se slike najpoznatijeg Voćanca, Slavka Stolnika, vrate tamo gdje i im je i mjesto, na Voću. U Galeriju Slavka Stolnika. Vrijednost i utjecaja Slavka Stolnika nismo ni sami svjesni. Prve slike su već u Voći, a uskoro ćemo započeti i s izgradnjom galerije, ispred koje ćemo urediti mjesni trg, koji će nam biti na ponos i diku.

Iznad galerije, Općina planira izgraditi i dati u mladim ljudima dva stana na poticajnu prodaju. To je samo dio onoga što slijedi i što se priprema u suradnji sa Središnjim državnim uredom za obnovu i stambeno zbrinjavanje. Uskoro ćemo na Voći imati prve stanove izgrađene u suradnji s državom.

Ako ste nedavno bili u Gornjoj Voći, niste mogli promašiti našu obnovljenu zgradu za kulturna ali i politička događanja. Epizodu sa sabotazom od strane Doma zdravlja Varaždinske županije, ali i nemotiviranom dr. Đekić još nismo bacili u koš.

Treba reći da je Općina nekoliko puta vrlo konkretno predložila Domu zdravlja Varaždinske županije ali i Županiji, općiju da na sebe preuzmemo i objekt u Donjoj Voći te da ga po istom modelu uredimo i energetske priredimo.

Time smo konkretno pokazali koliko držimo do naših ljudi, posebno bolesnih, koji trebaju adekvatnu zdravstvenu skrb, a ne skrb od koje se diže kosa na glavi, dok pogledate tu zgradu!

ETNO KUĆA u Gornjoj Voći i VOĆANSKA HIŽA dio su također uspješno odrađenog EU projekta Interreg, ali i njegove nadogradnje. Taj reprezentativno turističko, edukativno društveni objekt, odnosno objekti, služiti će prvenstveno našim ljudima ali i dobronamjernim gostima.

Pandemija je odgodila otvaranje za proljeće. Baš za najbolje moguće vrijeme, vrijeme proljeća i cvjetanja ili kako bi rekli dobronamjerni društveno socijalni komentatori, baš u vrijeme izborne kampanje!

Ova tri objekta najbolje pokazuju koji je smisao naših investicija i gradnje - izvrsnost, inovacija i samoodrživost nama su na prvom mjestu bili i biti će!

Turizam je grana kojoj smo posvećeni od samog početka, dakle od 2009. godine. Razvijamo se i napredujemo, gradimo infrastrukturu. Siguran sam da bi Voća bila privlačna destinacija, uključiti li se što više domaćinstava u turistički projekt. Svatko ima nešto za ponuditi – netko domaće proizvode, drugi vino, rakiju... Treći smještaj. Svi se možemo uključiti i svima će nam biti znatno bolje. I za to trebamo biti jedinstveni, ali ako ćemo podmetati jedni drugima

nogu, uspjeh će biti pojedinačan. Neka oni koji opstruiraju ne misle da ovi drugi neće uspjeti. Jasno da hoće, jer ruralni je turizam budućnost. Ali zašto ne bismo uspjeli svi?

Novo vatrogasno vozilo, za koje će Općina odvojiti 2.000.000,00 kn, dokazuje koliko sam posvećen tom dijelu društvenog života. Podržavam rad i zalaganje Predsjednika društva i mladosti koja se tamo koncentriraju. Njima u čast i na volju da još bolje i više rade, Općina će kupiti vozilo kakvim se malo koje dobrovoljno vatrogasno društvo može podići. Ako Bog da, to ćemo riješiti na idućoj sjednici Vijeća pa ćemo za sv. Florijana na Voći dočekati najmodernije vatrogasno vozilo danas. Nije loše spomenuti da će to biti treće novo vozilo kupljeno za DVD-a u moje mandatu. Još jedna tema za razmišljanje kako to načelnik Jurgec radi svoj posao?

Nisam siguran znaju li naši ljudi da voćanski Umirovljenici imaju na raspolaganju kombi vozilo koje smo 2018. godine osigurali u projektu **KREATIVNI SENIORI**.

Projekt, u koji je uloženo više od 700.000 kuna, nije polučio željeni učinak sinergije i sudjelovanje što većeg broja mještana.

Također, u smotre folkloru, u čiju je suorganizaciju bio uključen naš KUD je organizirao kao suorganizator KUD, u dvije smo godine uložili više od 150.000,00 kuna. Toga, na žalost, nisu svi akteri ni dan danas svjesni. Neki radi neznanja, a drugi radi nekorektnog i očito pokvarenog odnosa vodstva KUD-a prema meni osobno, a onda i prema cijeloj Općini.

No, međusobnim se uvažavanjem, sve može riješiti.

Najbolje se to vidi na primjeru Udruge vinogradara i voćara „Barilček“, koji su nakon promjene predsjednika g. Drvoderića - koji nije bio zainteresiran za suradnju, niti je poštovao mene kao načelnika pa ni Općinu - pronašli zajednički jezik s Općinom. Na upravljanje i korištenje dobili su prostor „Veterinarski punkt“, koji žalosno godinama nije bio u fokusu bivšeg predsjednika Drvoderića. On je valjda bio više usmjeren na stečaj župe sv. Martina biskupa, koji je jedini u Hrvatskoj uspio ostvariti.

Dio je to samo onoga što Općina ulaže u društveni život i kako promišljamo u tom smjeru. Rekao sam više puta a ponoviti ću i sada, da imamo samo 200 ljudi od nas skoro 2.5 tisuće, koji bi jednom tjedno za početak napravili nešto za svoju Općinu, to bi bilo vidljivo i osjetilo bi se na svakom koraku. To je ono što ja tražim i želim, zajedništvo i rad, nakon čega svatko tko radi, može dati kritiku onome tko ne radi ili radi krivo!

7. Čime ste ipak najponosniji?

Najponosniji sam na to da smo u deset godina velikim koracima otišli naprijed. Da je tome tako, govori i ova skupina „komentatora“, od kojih je dosta „uvoznih“. Svaki naš projekt i potez oni pokušavaju diskreditirati. To je onda dokaz da smo na pravom putu.

Ponosan sam na ono što sam učinio za svoj kraj i mislim da to neće biti moguće samo tako nadmašiti. To ne znači da planiram odustati ili stati, štoviše. Znam da su preda mnom najbolje godine i da ću za svoj kraj još dosta toga napraviti.

No, to ovisi samo i isključivo o većini, koja će odlučiti hoće li tako i biti. Odluči li, pak, većina da treba netko novi i bolji, to ću prihvatiti.

Znate, moji su koferi stalno spremni, putovanja i česta izbijanja nisu mi strana, tako i živim. Pakiranje kofera ne bi mi teško palo, nego bi mi bilo žao da određeni projekti stanu ili budu dovedeni u pitanje. Ali to je život.

Tu sam došao iz radnog odnosa, u isti ću se drugi dan po gubitku mandata i vratiti. Nakon kratkog će vremena sve to biti iza mene i vratiti ću u život mir.

Privatno sam najponosniji na to da sam postao otac i to mi je najljepše zanimanje u životu. Koliko mi znače moja obitelj, žena Marjeta i kći Elizabeta, samo Bog zna. Nadam se da će naša obitelj biti i znatno brojnija i to je moja jedina briga i zadatak ali i ponos.

Kao načelnik sam najponosniji kad kažu „opet je došao načelnik iz Voće, taj ili ima dobar i inovativan projekt ili ima neku kritiku“. I jedan i drugi scenarij u Općini se itekako vidi i može opipati.

Možda bih izdvojio koncert Marka Perkovića Thompsona kao nešto što u smislu atmosfere neće biti dugo nadmašeno. Istina je da sam rekao da će „Lado“ biti prvo koji će nastupiti u novoj dvorani, tako će sigurno i biti. Ma što o tome mislila izvjesna Facebook komentatorica, divna osoba i članica zbora „Ljubav i mir“, koja svojim i životom i ponašanjem je daleko od imena zbora u kojem nastupa. Kako drugačije nazvati osobu koja se kao jedina pozvana „ubaci“ zaželjeti dobrodošlicu novom Župniku Marku, a odmah potom ga kleveče i vrijeđa. Samo joj mogu reći da organizirati koncert za 200 ljudi nije jednako kao i onaj za Thompsona, kojega je gledalo je gledalo 4.500 ljudi. Ako sam to napravio jednom što mislite koliko sam to puta u stanju ponoviti!

Dakle, ponosan sam čovjek, slobodno mogu pogledati bilo kome u oči, svakoga lijepo i srdačno

pozdraviti, što i svakodnevno činim!

8. Jesu li sve ove promjene i povećanje standarda, pridonijeli demografiji?

Nije to lako reći. Problemi s demografijom nisu počeli na Voći niti će tu završiti. Malo naših ljudi želi shvatiti da se u 70-ima iz naše općine odesilo više ljudi zadnjih godina.

Ljudi ne žele shvatiti da nije za demografski slom kriv Plenković niti HDZ, čak štoviše, nego je to upravo kriva Partija i drug Tito.

Da se ulagalo u naše krajeve onda kada se trebalo, da su se gradile ceste i infrastruktura, škole u Donjoj i Gornjoj Voći, kad se u nastavu išlo u dvije smjene, onda bi to bilo drugačije. To je ona Jugoslavija za kojom neki naši žitelji tako žale a zaboravljaju kako je onda Voća izgledala i kako se ona u Voći živjelo. Čas nekolicini koji su imali partijske privilegije. Zbog toga se danas suočavamo s rekordno malim brojem žitelja.

Koliko nas točno ima, znati ćemo nakon popisa stanovništva sljedeće godine. Ipak, na problem gledam optimistično. I osobno sam postao roditelj i dati ću sve od sebe da moje dijete živi i raste u Općini Donja Voća. Iako su uvjeti u Sloveniji za sada znatno bolji, učiniti ću sve da se to promijeni.

Kad sam rekao da ću napraviti jedno dijete u Gornjoj Voći i jedno u Donjoj Voći, mislio sam ozbiljno. Gornju Voću sam riješio, i sad je vrijeme za Donju :-)

Tako da Facebook komentatorica, očito nezadovoljna samom sobom, neće imati probleme s time što je „načelnik izjavio“ :-)

9. Mislite li da ste dobar načelnik svojim ljudima i zašto mislite da ste najbolji?

Trenutno mislim da sam najbolji načelnik na Voći :-). To je malo šala ali i istina. Osobno mislim da oko toga nema nikakve dileme. Ali još malo i vidjeti ćemo, želio bih samo da se ova Facebook ekipa organizira i onda sama izađe na izbore, njih će sigurno sam ljudi adekvatno popratiti. Do tada ja odgovorno tvrdim da sam načelnik koji radi i živi za svoju Općinu i daje sve od sebe da čini dobro ljudima. Tko radi taj i griješi, nisam niti ja bez greške ali samo radom se može naprijed.

Radi svega što sam napravio za ovu Općinu, onoga što se radi i što će se tek napraviti. Radi toga jer znam kako upravljati Općinom, dokazao sam se i stekao iskustvo koje rijetki imaju. Smatram da moja širina

ali i nastup, kako god nekome bili neprivlačni, daju rezultate i da energija koju dajem svojoj općini daje rezultate.

Ljudi nikada nisu (čast iznimkama) glasovali za mene kao za Krunu Jurgeca, nego za mene kao osobu koja im može osigurati bolji život. Kad su i kad će vidjeti moje ime na listiću, i kad ga uspoređuju sa konkurencijom, tada čovjek u prvi plan stavlja kvalitete i sposobnosti kandidata, a tek onda nečiju simpatičnost ili privlačnost.

Iako mislim da ni u tom segmentu ne bih baš bio zadnji :-). Nisam ovdje na izboru za mistera simpatičnosti, niti sam tu da me ljudi hvale i plješču, nego da služim građanima.

10. Kako je Voća prošla u korona krizi?

S obzirom na to da smo Općina s velikim brojem, kako dnevnih tako i tjednih migranata, mogu reći i zahvaliti se mještanima na razumu i pridržavanju mjera koje su samo pojedinci shvatili kao šalu.

Znate, svi mi možemo o tome misliti što želimo, no kad se nekome u obitelji dogodi zaraza, čovjek se zamisli. Stoga još jednom zahvala mojem zamjeniku Josipu Lazaru i svima ostalima, uključenima u proces borbe protiv virusa.

Posebno vatrogascima kao stupu takve djelatnosti u našoj Općini, ali i svima ostalima.

Bitno je znati da je Općina pandemiju dočekala više nego spremna, ono što smo mi osigurali imali su rijetki. Na početku pandemije u proljeće čak smo pomagali i opskrbili maskama mnoge druge koji ih nisu imali.

Dakle sve to netko pripremio, osigurao i ostvario, umjesto da je sjedio za računalom i pisao gluposti po Facebooku. Radili smo i za njih koji su pozivali na neodgovorno ponašanje! Stoga mislim da je COVID 19 pandemija problem kojeg smo itekako svjesni i koji ćemo ako Bog za zajedno nadvladati. A tada ćemo pokazati što znači zajedništvo i kako smo zajedno jači ali i sretniji ljudi.

Većina na sreću sluša, što se vidi i po broju zaraženih. Ponavljam, moj zamjenik Josip Lazar kao vodeća osoba Civilne zaštite Općine i predsjednik DVD-a, Cingesar, napravili su veliki posao. Znatni doprinos dao je i načelnik PP Ivanec, Mario Medenjok. Zahvaljujući njima i odgovornim mještanima sve je zajedno u općini prošlo dobro.

Na žalost, pandemija nije gotova, ali nastavimo li kao dosad, nemamo razloga ne vjerovati se da će uz Božju pomoć sve proći OK.

Pandemija je znatno poremetila naše planove, prvenstveno u pogledu projekata i provedbi istih ali i na financijskom planu. Znači, mi smo Općina koja je mala, ali s velikim željama i potrebama. Da bi se projekti financirali treba imati dobru financijsku potporu.

Za velika, već ugovorena ulaganja i projekte, dogovaramo financijsko zaduživanje. Želimo osigurati njihovu provedbu bez zastoja, koji bi se inače dogodio. Sve su to projekti od velike važnosti za žitelje Voće i ne želimo ih odugovlačiti, pa makar bila i pandemija. Ona će proći, a život će se nastaviti.

Dode li do izostanka određenih potpora, sve ćemo ih nadoknaditi. Ne pogorša li se situacija, i povećati. Ide nam dobro, pronašli smo put i način. Voćanci žive danas neusporedivo bolje nego ranije, a u budućnosti će i bolje. Nije ovo demagogija, niti su prazna obećanjima. Okrenimo se oko sebe i prisjetimo se vremena od prije 11 godina. Ako smo mogli dovd, nema razloga da sad, s ovim resursima, ne možemo i više.

11. Vi ne živite na Voći, što Vam dio birača vjerojatno zamjera. Imate li se namjeru doseliti?

Krivo ste postavila pitanje, ja živim na Voći ali

živim i u Ljubljani, ali ono što je puno bitnije i važnije ja živim za Voću, a to je posao načelnika. Dakle, nebitno je gdje ja spavam.

Vjerujem da je ljudima iz Donje Voće potpuno nebitno gdje tko spava i gdje sve ima prijavljeno boravište, bitno je da svojim radom i zalaganjem doprinosi svojoj zajednici i svojem kraju. Osobno to činim punom snagom već desetak godina i imam snage, volje i znanja da to činim i dalje. No za to je bitna volja većine birača, a nju ćemo vidjeti iduće godine.

Što znači vijećnici Jovanović da živi na Voći, prima naknadu kao vijećnica kada se od dana kad se doselila na Voću (za koju se kao bori, ali nejasno čime i kako) nije udostojila platiti jednu jedinu ratu komunalne i vodne naknade? Potom, tu svoju sramotu javno objavljuje i kritizira načelnika zašto se njoj nešto ne oprost. S kojim pravom, temeljem čega?? Zar to nije sramotno i van svakog razuma? Kako onda jedna takva osoba ima obraza i s kojim pravom ima nešto zahtijevati i govoriti protiv Voćanki i Voćanaca koji su ju lijepo primili u svoj kraj, a koji ona, čini se, ni malo ne poštuje. Da ne velim, kakav odnos jedna takva persona ima prema načelniku Općine?!

Osobno, kako sam već rekao, imam čisti obraz i miran san, poštujuć svakoga ali ne dam da me

kojekakvi omalovažavaju i blate. Među njima ima i onih sam životno pomogao.

Vidite, recimo, uvažena gospođa Jožica Kočet i njezin suprug Vlatko, kao roditelji bi četvero djece, da nije bilo mene, 2013. godine, bili izbačeni iz svoje kuće. Banka bi im oduzela kompletno imanje. Tada sam im upravo ja, i neću više šutjeti, pomogao kad im nitko drugi nije mogao ili nije htio pomoći. Danas žive u kući koji im je banka oduzela a da za to nisu platili jednu ratu, kamatu, u stvari nisu platili jednu jedinu lipu. I čemu sada svjedočimo? Tolikim lažima i klevetama tih jadnih ljudi na moj račun. Zar to nije dovoljno čovjeku da si dobro razmisli i zapita se što znači poštenje i hvala? Ako Vlado i Jožica Kočet mogu za mene reći da sam loš čovjek i lopov onda to može svatko. Jer oni koji zahvaljujući meni osobno, ne žive u šumi pod šatorom već u kući koju sam im ja osobno dao, to najbolje znaju!

Zaključujem da si dozvoljavam reći da nitko ne voli Općinu više od mene, no isto tako mislim da svatko od nas ima pravo to misliti. Znam dobro koliko sam napravio za svoj kraj i na to sam ponosan, a moći će biti ponosna i moja obitelj. Dakle, nije bitno gdje živim, sve dok svojim radom koristim svojoj općini.

Kulturom do očuvanja voćanskog identiteta

Zadnja knjiga, napisana na kajkavskom, voćanskom jeziku, posebno mu je prirasla srcu. Važan je tu taj jezik, kojega želi oteti zaboravu.

Ljubav prema prirodi, tradiciji i književnosti još su u ranoj mladosti ponukale Vlatka Komesa da ju pretoči u riječi i stavi na papir. Voćanski je književnik u godini na izmaku izdao svoju osmu knjigu. Pola je stoljeća pisao na hrvatskom književnom jeziku, da bi ovu zadnju knjigu napisao na kajkavskom, voćanskom govoru.

U svemu što Vlatko Komes stvara, prepoznaje se ljubav prema rodnoj Voći.

- Sve moje priče proizlaze iz istinitih događaja.

Tako je, primjerice, „Izabela“, mlada Voćanka čija je majka umrla pri porodu. Bila je bolesna, znala je da će rođi li dijete, umrijeti. Odlučila je dati život djetetu. U „Šapatu šuma“ i „Iza brda“ opisujem prirodu na poučan način pa su knjige u nekom trenutku bile predložene i za uvrštavanje u školsku lektiru – kaže za Voćanski list lokalni književnik, ali i pučki likovni umjetnik Vlatko Komes.

Cijeli životni i radni vijek vodi Vlatko Komes dva paralelna života. Život metalskog radnika u ivanečkoj tvornici „Itas“ i život kreativnog, pučkog umjetnika. Uvijek je u tvornici imao uz sebe olovku i papir pa je, dođe li mu inspiracija, zapisao ideju na papir, da mu „ne pobjegne“.

Voli tradiciju i piše tradicionalnim alatom – olovkom. Kompjutore ne voli, ako baš mora koristi pisaču mašinu, s koje ljubazna susjeda prepisuje materijal u računalo.

- Moram biti sam da bih pisao. Padne li mi nešto na um dok sam među ljudima, zabilježim si natuknicu, a tekst pišem kad se osamim. Nekad je to bilo radije noću, danas za pisanje preferiram dan. Obaveze su, pa i slobodno vrijeme i vrijeme samoće, drugačije – govori nam.

Knjiga na voćanskom, posebno mu je prirasla srcu. Važan je tu taj jezik, kojega želi oteti zaboravu.

U svemu što Vlatko Komes stvara, prepoznaje se ljubav prema rodnoj Voći.

- Važno je ne zaboraviti odakle smo došli, poštovati to i ponijeti sa sobom u budućnost – zaključuje Vlatko Komes.

Književniku i likovnom, pučkom umjetniku iz Voće, misija je dati svoj doprinos očuvanju voćanskog identiteta.

STOŽER CIVILNE ZAŠTITE OPĆINE DONJA VOĆA

J.Lazar: Odgovornost je zaslužna za dobru situaciju

Voća je, ako ne jedina, onda među rijetkima, već s 1. ožujkom, kad se pandemija u Hrvatskoj tek počela nazirati, raspolagala s velikim brojem maski za lice.

Općina Donja Voća dobro se snalazi u pandemiji. U teškom vremenu, kad se ne može znati što može donijeti sutra, jučer i danas u Voći je dobro. Zasluge da su pandemijske brojke ispod županijske razine, pripisuju se odgovornosti građana i dobroj organizaciji koju provodi općinski Stožer civilne zaštite, na čelu sa Josipom Lazarom.

Lazar će reći da je načelnik Kruno Jurgec imao dobar instinkt pa je Voća već s 1. ožujkom, kad se pandemija u Hrvatskoj tek počela nazirati, raspolagala s velikim brojem maski za lice.

Naručene su dok virus nije ni prešao ocean, dok je žarište bio

„Neprestana komunikacija bila je i još je uvijek, krucijalna. Od početka se dogovaramo, Stožer i Voćanci, i međusobnim smo uvažavanjem tu gdje jesmo.“

zamjenik načelnika i načelnik stožera civilne zaštite
Josip Lazar

Wuhan.

Logika je načelniku govorila da se novi korona virus neće zadržati samo na azijskom kontinentu.

Tako su Voćanci, i prije nego što su postale preporuka, počeli maskama štititi dišne puteve od zaraze. Maske su na Voći besplatne, mogu se uzeti na ulazima svih mjesta gdje se zahtijeva njihovo nošenje – u trgovinama, crkvi, ambulanti, apoteci... Nikad Voćanin masku nije morao kupiti. Dva su se načelnika, Općine i Stožera, dogovorili da će tako, zbog sigurnosti svih žitelja, biti i ubuduće, sve dok će maske biti potreba za čuvanje zdravlja.

Voćanski dvojac, Jurgec i Lazar, ni sami se nisu usudili vjerovati da će pandemija Voću tek okrnuti. Zaraženih je bilo 73-oje, od Covida nije preminuo nitko.

Teško se bilo nadati izbjeći veću nesreću, kad jedna petina Voćanaca radi u inozemstvu, za vikend dolazi doma. Takve su se migracije pokazale opasnim. Ali ne i na Voći.

Načelnik Stožera, Josip Lazar, dobro se snašao u novoj ulozi. Na tu je poziciju došao jer mu kao zamjeniku općinskog načelnika formalno i pripada, ali načelnik ga je osobno to i zamolio. Smatrao ga je mudrim i vrijednim da preuzme veliku odgovornost.

- Neprestana komunikacija bila je i još je uvijek, krucijalna. Od početka se dogovaramo, Stožer i Voćanci, i međusobnim smo uvažavanjem tu gdje jesmo. I jedna zaražena osoba jedna je previše, ali prkositi statistici je rezultat dobre komunikacije i obostranog poštivanja – kaže Josip Lazar.

I on je bio emigrant, živio je i radio u Austriji 20 godina, da bi se pred dvije godine za stalno vratio doma, na Voću.

- Doma je doma, ja sam čovjek koji voli biti doma. I roditelji su već stariji, trebaju me, a nisam lud za novcem. Kad sam zaradio toliko da si osiguram pristojan standard i mogu kod kuće živjeti s plaćom, vratio sam se. Drago mi je što jesam i nikada nisam požalio – sretan je Josip Lazar biti u svom kraju.

Uz maske za lice, Stožer civilne zaštite stvorio je i lijepu zalihu robnih rezervi, za „ne daj Bože“.

- Imamo dosta starijih ljudi na zabačenim mjestima u općini i ne želimo doći u situaciju da se ikad više sve zatvori, a mi nemamo zalihe. Niti jedan se Voćanac ne mora bojati da bi ostao bez osnovnih namirnica. Mali smo i međusobno moramo brinuti jedni o drugima – zaključio je Josip Lazar.

Uz maske za lice, Stožer civilne zaštite stvorio je i lijepu zalihu robnih rezervi, za „ne daj Bože“.

Pandemija prekinula nogomet

Planovi za 2021. i dalje se vežu za uspješan nastavak natjecanja u 3. ŽNL Varaždin, daljnje poboljšanje sportske infrastrukture i terena za igru, ali i obnavljanja rada s mladima i ponovno organiziranje škole nogometa.

Uvjeti koje trenutno imaju članovi NK Vindija, daleko su bolji nego u većini klubova 3. HNL.

2020. U BROJKAMA

800.000

kuna osigurala je Općina Donja Voća za rekonstrukciju objekta

13

postignutih golova

25

tisuća kuna, uplatila je Općina iz proračuna kao donaciju klubu

6

trenera dobilo licence

Športski nogometni klub „Vindija“ iz Donje Voće osnovan je 15. veljače 1982. godine, te već 38 godinu uspješno djeluje u sklopu Županijskog nogometnog saveza Varaždin. Klub trenutno okuplja 100 članova, od čega je 39 registriranih igrača koji se natječu u seniorskoj kategoriji u 3. Županijskoj nogometnoj ligi Varaždin– Zapad, a ostali članovi su mahom bivši igrači, prijatelji i sponzori kluba.

Činjenica je da nam je početak ove godine donio dosta veselja. Naime, Općina Donja Voća je završila projekt rekonstrukcije objekta ŠNK Vindija, za čije je uređenje utrošeno više od 800 tisuća kuna, od čega je osigurano 252 tisuće kuna europskog novca kroz natječaj LAG-a Sjeverozapad. Sada imamo primjereno uređen, višenamjenski objekt, jer smo na katu uredili i društvene prostorije koje će biti na raspolaganju i našim žiteljima, koji će ovdje moći organizirati niz društvenih aktivnosti. Tako smo s ovom rekonstrukcijom dobili i dimenziju više. Možemo biti zadovoljni konstatacijom kako su uvjeti koje trenutno imaju naši članovi i igrači, daleko bolji nego u većini klubova koji se natječu u 3. HNL. Međutim, početak godine što se tiče sporta, odnosno nogometa zbog epidemiološke situacije vezane uz pojavu virusa COVID – 19, donio je dosta poteškoća u funkcioniranju kluba.

Prvo su, unatoč svim odrađenim pripremama odgođena sva natjecanja, da bi nakon početka jesenskog dijela lige i samo devet odigranih kola, zbog povećanja broja zaraženi, vodstvo natjecanja bilo primorano donijeti odluku o prekidu odigravanja utakmica.

Klub je tijekom godine obavio sve formalnosti kako bi sudjelovao u natjecanjima, pa je tako obavljena registracija igrača, liječnički pregledi, obavljeno licenciranje igrališta, a predstavnici kluba redovito su sudjelovali na plenumima i skupštini Županijskog nogometnog saveza Varaždin.

Ove je godine za šest trenera NK Vindije obavljena formalizacija trenerskih licenci, odnosno šest trenera dobilo je uvjerenje o stručnoj osposobljenosti, te im je isto upisano u radne knjižice.

Također, deset članova kluba je prošlo edukaciju i dobilo odgovarajuće licence za klupske predstavnike, rukovoditelje osiguranja i fizioterapeute na utakmicama.

Što se nogometne ekipe tiče, trenutni rezultati daleko su od njihovih stvarnih mogućnosti i realne kvalitete. Name, prosječna starost igrača je 25 godina, ali nedostatan kontinuitet i nedostatak treninga ipak uvelike utječu na rezultate.

Od igrača najviše su utakmica odigrali Alen

Planovi za 2021. godinu

I dalje se vežu za uspješan nastavak natjecanja u 3. ŽNL Varaždin, daljnje poboljšanje sportske infrastrukture i terena za igru, ali i obnavljanja rada s mladima i ponovno organiziranje škole nogometa.

Škola nogometa unutar kluba, koja bi uključivala djecu koja žele trenirati nogomet, te u ljetnim mjesecima provedba zabavne škole nogometa u koji se uključuju muška i ženska djeca u dobi od 6 – 12 godina, a koja nisu registrirani igrači, svakako je nešto što pridonosi popularizaciji nogometa i potiče mlade na bavljenje sportom i aktivno organiziranje i provođenje slobodnog vremena.

Čim to situacija dozvoli, NK Vindija u suradnji s Općinom planira organizirati dane otvornih vrata, kako bi se zainteresirani mještani mogli i sami uvjeriti u razmjere i kvalitetu obavljenog posla energetske

obnove naših prostorija.

Klub namjerava i dalje biti aktivan partner Općini Donja Voća u svim planiranim projektima koji uključuju sport i rekreaciju.

Kako ove godine poradi nepovoljnih epidemioloških prilika, klub neće obilaziti kućanstva i dijeliti kalendare, koristimo priliku zahvaliti se Općini Donja Voća, firmama MMS, SAMBOLEC d. o. o., AC GROUP, LOGO – TECH, d. o. o., ELIS GRADITELJSTVO, AM PARKETI, ASP, TC LEXI, TO MARICA, TRGOVINI CHIBO, TIM NEKRETNINE, PILANA BANFIĆ, IZO – MONT i firma STANKO kao našim stalnim sponzorima, ali i svim Vama koji ste na bilo koji način pridonijeli i pomogli u našem radu.

Svim mještanima Voće želimo sretnu i uspješnu Novu 2021 godinu.

Jakopec i Nikola Bolčević, zatim slijede Zvonko Gregurec, Josip Čelig, Marinko Bahun, Valentino Brlečić, Željko Prašnički, Miroslav Stolnik i Kristijan Vizjak. Nažalost, i tu se ne može pobjeći od činjenice da je dosta igrača zauzeto poslom i radi na terenu.

Ekipa je ove godine odigrala osam ligaških i jednu KUP utakmicu, na utakmicama je bilo u prosjeku oko 60 gledatelja, postignuto je 13 golova, odnosno svakih 50 minuta jedan gol, što je činjenica koja ne zadovoljava. Najbolji strijelac ekipe ove sezone je Denis Suljić s četiri postignuta gola. Vjerujemo da će u nastavku sezone, ekipa pokazati svoju stvarnu vrijednost i uz malo više zalaganja i dolazaka na treninge, postići bolji rezultat.

Vodstvo kluba je ove godine, poradi epidemije donijelo odluku o oslobodenju plaćanja članarina, a svi su troškovi, zahvaljujući donacijama sponzorima, uspješno podmireni.

Najveći donator i ove je godine bila Općina Donja Voća s uplatom 25.000 kuna iz proračuna, a od većih donatora izdvajamo firme LOGO – TECH D. O. O. s donacijom u iznosu od 5.952 kuna i SAMBOLEC – PROJEKT d. o. o. s donacijom u iznosu od 4.500 kuna.

Klub je tijekom 2020. godine uspio ostvariti ukupne prihode u iznosu od 48.000 kuna, dok su ukupni rashodi bili nešto manji od 50.000,00 kuna. Najveći troškovi odnosili su se na podmirenje računa u iznosu od 12.500,00 kuna za izradu namještaja Stolarije Špoljarić, članarine i troškovi natjecanja ŽNS Varaždin, u iznosu od 11.800,00 kuna. Tu su i troškovi održavanja, plaćanja režija i nabave sportske opreme u iznosu nešto većem od 10.000 kuna.

Sukladno svojim obavezama, klub će kao i svake godine Općini Donja Voća i FINA-i dostaviti detaljno financijsko izvješće o ostvarenim prihodima i rashodima tijekom 2020 godine.

Trenutni rezultati daleko su od stvarnih mogućnosti i realne kvalitete ekipe. Name, prosječna starost igrača je 25 godina, ali nedostatan kontinuitet i nedostatak treninga ipak uvelike utječu na rezultate.

Iz voćanske zime pod sunce Brazila

Doma ima četvoricu braće – Marinko (30), Valentino (25), Andrea (24) i Leon (17) pa, kad je školom cirkulirao poziv na upis u karate klub, šestogodišnja curica nije dvojila. Činilo s to maloj glavi dobrom idejom.

Petra Brlečić bi, da nije bilo pandemije, prošli mjesec voćansku zimu nakratko zamijenila brazilskim suncem. Svjetsko prvenstvo u karateu bilo bi kruna njezine bogate sportske karijere. Malo joj je žao, ali zna da nema smisla žaliti za onim na što nije mogla utjecati. Brazil će pričekati dogodine, a u međuvremenu sama trenira, studira na Sveučilištu Sjever i čeka da pandemija prođe.

Odmalena je bila iznimno aktivna, nikad joj nije bilo dosadno, dan je ispunila obavezama. S jednim predznakom – svaku je voljela i sama se za nju odlučila. Dugo je vremena dan dijelila na odlazak u DVD, probe zborna i KUD-a, sport.

Karate je najdugovječnija ljubav u njezinom mladom životu.

- Bavim se njime 14 godina. Od svoje šeste, znači. Treniram u Karate klubu Ivanec, imam dva zlata i dvije bronce s državnih prvenstava, pet sam puta bila najbolja sportašica grada Ivanca, tu su i međunarodne medalje. Tako, nije loše – smije se.

Osim Svjetskog prvenstva u Brazilu, otkazano je i Europsko prvenstvo u Beogradu pa ju sve to čeka u 2021. godini.

Doma ima četvoricu braće – Marinko (30), Valentino (25), Andrea (24) i Leon (17)- pa, kad

je školom cirkulirao poziv na upis u karate klub, šestogodišnja curica nije dvojila. Činilo s to maloj glavi dobrom idejom.

- Niska sam rastom i imala sam jako malo kilograma tada, manje od 20. Mama je bila u strahu, tata ne i na prvom sam turniru, stara sedam godina osvojila zlato. Kad sam pristupila na tartan svi su se smijali treneru da koga je to doveo. Aha! A ja sam bila prva. I braći je u početku bilo smiješno. Kasnije su shvatili da sam talentirana pa me podržali. Svadimo se i volimo – i dalje se smije.

Prošla je program samoobrane, preporučuje ga i

// Puno sam samostalnija jer putujem i družim se s ljudima, mislim brže jer u karateu nemam vremena biti spora, ali svaki potez moram promisliti. //

Petra Brlečić

drugim djevojkama. Da se upišu rekreativno u klub i nauče se braniti.

- Također, za sljedeću me je godinu Općina Donja Voća angažirala da vodim radionice za djecu, na kojima ću ih kroz igru uvesti u osnovu karatea – jedva čeka pedagoški rad.

I sama zna koliko je sport koristan, ne samo za fizičko, nego i mentalno zdravlje.

- Puno sam samostalnija jer putujem i družim se s ljudima, mislim brže jer u karateu nemam vremena biti spora, ali svaki potez moram promisliti. Samopouzdanija sam jer sam na tartanu sama s drugom djevojkom, a publika nas gleda. Nema mjesta sramežljivosti. O fizičkoj kondiciji da ne govorim.

Borba na prstima u, recimo tako, polu čučnju, što je za mišiće jako naporno, ali nama u kondiciji nije – kaže.

I ponavlja:

- Radim samo ono što volim, a što volim nije mi teško niti će mi ikad biti teško raditi. Jednu mamu i tatu su dok sam bila manja, stalno ispitivali nije li mi teško. Zapravo su više zaključivali, pa se „brinuli“ da ću zapustiti školu, pa da sam presitna za napore... A sve sam ja to izabrala sama, nikad me moji na ništa nisu tjerali – žao joj je roditelja koje su, biti će, krivili za njezinu hiperaktivnost.

Petra voli Voću, rado bi tu, dobije li posao i mogućnost stambenog zbrinjavanja, ostala živjeti i nakon što završi svoj fakultet logistike i špedicije.

Karate je najdugovječnija ljubav u Petrinom mladom životu. U planu je održavanje radionica borilačkih vještina koje je Općina prijavila u projektu Aktivni i zdravi u općini Donja Voća. Na taj način Općina nastavlja i dalje financijski podržavati svoju izvrsnu mladu sumještanku, ujedno pružajući Petru kao primjer ostalim mladima Voćancima kako se marljivim radom i upornošću mogu postići hvale vrijedni uspjesi.

Turisti rado dolaze u Kuću za odmor OPG-a Cerovčec „Rural house above the forest“

TURIZAM NA VOĆI

Francuzi i Nijemci ostaju po desetak dana

Rusi i Poljaci uglavnom prespavaju na putu za Jadran, Francuzi i Nijemci bukiraju kuću na najmanje tjedan dana. Što rade? Šetaju, odmaraju se, jedu domaću hranu... kažu sve ono što još rijetko gdje mogu raditi

Fotografije iz Voće, dio su mnogih foto zbirki diljem Europe. Njihovi su kreatori proveli svoj godišnji odmor na voćanskim bregima, mnogi od njih u kući za odmor OPG-a Cerovčec.

Još i dan danas, i nakon dvije godine od pretvaranja stare seoske kuće u kuću otvorenu za turistički smještaj, ima onih koji se čude jer se građevinski inženjer, umjesto mirne mirovine, odlučio posvetiti turizmu.

Njegova je kuća, „Rural hoose above the forest“ – Ruralna kuća iznad šume - do danas ugostila brojne Europljane.

- Problema s popunjenošću nemamo. Još lani smo imali sve bukirano do 1. svibnja, što je pandemija prorijedila, ali ne i skroz zaustavila dolazak gostiju. Otkazalo je možda njih 30 posto. Rusi i Poljaci uglavnom prespavaju na putu za Jadran, Francuzi i

Nijemci bukiraju kuću na najmanje tjedan dana. Što rade? Šetaju, odmaraju se, jedu domaću hranu... kažu sve ono što još rijetko gdje mogu raditi. Mi nismo i svjesni da imamo ono što moderni turisti traže. Čisti zrak i vodu, hranu iz vrta pred kućom, domaće kokice, mlijeko... Našim je ljudima to smiješno, žive skromno, a imali bi što plasirati. Ljudi iz velikih gradova to cijene i traže. Idealan omjer ponude i potražnje. Uostalom, najbolje to vidim na kućnom budžetu. Što da kažem? Isplati se baviti turizmom na Voći – ističe Ivan Cerovčec.

Njemu je žao što više sumještana nije prepoznalo dobru priliku jer, kaže, da se otvori još 10 sličnih kuća za odmor, ne bi jedne drugima bile konkurencija.

Štoviše.

- Zajedno bi bili destinacija. Ja imam ionako posla cijelu godinu. Gosti odlaze s teglama domaćeg džema, sanducima sokova od jabuke, s vinom, viljemovkom. Pitaju za domaći sir, mlijeko i druge domaće proizvode, koje ja nemam pa sam im zadnji put donio od susjeda. Ma kažem, posla ima i svi bismo mogli dobro živjeti od turizma. Znaate da ja više gostiju imam u ovoj kući, nego u onoj koju iznajmljujem na moru? – zadovoljan je svojom novom karijerom radnika u turizmu Ivan Cerovčec.

OPG Cerovčec otvorio je i kušaonicu vina, financiranu novcem iz europskih fondova.

- Ovakve projekte Europa prepoznaje i daje za njih

Isplati se baviti turizmom na Voći

OPG Cerovčec otvorio je i kušaonicu vina, financiranu novcem iz europskih fondova.

novac. Sve što njeguje tradiciju, domaće i ekološke proizvode, europski fondovi vrednuju – zaključuje Ivan Cerovčec.

Već u prvih šest mjeseci na turističkom tržištu, Cerovčeci su dobili titulu Superhosta (super domaćina). To je najviši standard kvalitete da se gostu garantira najbolju uslugu. Jedan od glavnih kriterija za dobivanje laksave titule su recenzije samih gostiju. Od kad su dobili taj status, OPG Cerovčec, do danas ga nije izgubio.

Dobili su i nepovratna sredstva, za uređivanje kušaonica vina i rakije.

I Općina Donja Voća pomogla je pionirima voćanskog turizma. Asfaltirana je cesta za lakši put do kuće za odmor te su postavljeni putokazi da gosti bez lutanja, pronađu svoju destinaciju za odmor.

„Mi nismo svjesni da imamo ono što moderni turisti traže.“

PORUKA ŽITELJIMA VOĆE NA KRAJU JEDNE I DOLASKU NOVE GODINE

Dragi moji,

Godina koja nam polako dolazi kraju podsjetila nas je na to koliko smo krhki i slabi, dala nam je razmisliti što smo i kako je kratak ovozemaljski život. Razmišljamo da li svojim životom činimo sreću i radost drugima, donosimo li uopće svojim životom radost u naša srca? Svjedoci smo stalnih pritisaka i stresova koje si većinom radimo sami, želimo i žudimo za stvarima o kojima niti puno ne znamo. Svi mi tražimo materijalne stvari i za njih smo spremni napraviti sve, a da zaboravljamo svoje bližnje, one koje ne bismo trebali, na kraju krajeva zaboravljamo na sebe same.

Sve je manje u nama radosti i smijeha, sve više radimo i stvaramo, imamo toliko a nije nam dosta. Želimo više i više, a da ni sami ne znamo što i kako?! Dali smo prestali biti prijatelji, rođaci, braća, djeca, roditelji?! Što je to u nama ili oko nas da nas ne čini sretnima, zadovoljnima i skrušenima?!

Vidite, sada je vrijeme kada slavimo rođenje Boga našega, dolazak spasitelja Isusa Krista i mislim da je ovo adventsko vrijeme pravo vrijeme da razmislimo dati našim srcima novu priliku.

Mislim da je vrijeme da prihvatimo rođenoga Boga kao stvarnost i jedino dobro ovoga Svijeta, svjetlo koje nitko neće ugaziti nikada, koje će nadživjeti i nas kako je to slučaj već više od 2000 godina.

Stoga, dragi moji žitelji naše prekrasne Općine, želim Vam prije svega mira u svojim srcima, mira obiteljima, mira u našim zaseocima, našoj jedinjoj Općini i našoj Domovini.

Pomirimo se sa svima onima koji su nas razočarali, uvrijedili, povrijedili, prevarili, ostavili. Pomirimo se sami sa sobom i budimo u Novom letu ljudi, prijatelji, roditelji, djeca.....

Želim svima Vama, Vašim dragima čestit i blagoslovljen Božić kao i svako dobro u Novoj 2021 godini. Neka nam to bude godina poštovanja i veselja, godina zajedništva i potpore bližnjem. Neka to bude godina u kojoj ćemo se samo sjećati bolesti COVID 19 kao i bolesti koja razara naša srca i koja nas svađa sa bližnjima umjesto da nam srca budu radosna i sretna!

*Svako dobro, Vaš načelnik
Kruno Jurgec s obitelji*

Srećan Božić

*I SVE NAJBOLJE
U 2021. GODINI*

ŽELI VAM

Općina Donja Voća

Voćanski list

Prosinac 2020.

Izdavač: Općina Donja Voća

Uređuje: gotalmedia j.d.o.o.

Naklada: 700 primjeraka

Tisak: Grafoprom Lepoglava